

ÎNCHEIERE

19 septembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Nicolae Clima
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Cojuhari Igor și Cojuhari Olesea,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Banca Comercială „Moldova-Agroindbank” Societate pe Acțiuni împotriva lui Cojuhari Igor și Cojuhari Olesea cu privire la exercitarea dreptului de ipotecă,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Cojuhari Igor și Cojuhari Olesea și menținută hotărârea Judecătoriei Strășeni din 20 august 2012, prin care acțiunea a fost admisă,

constată:

La 17 aprilie 2012 BC „Moldova-Agroindbank”SA a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Cojuhari Igor și Cojuhari Olesea cu privire la exercitarea dreptului de ipotecă.

În motivarea acțiunii indicat că conform contractului de credit nr. S 110013 din 11 februarie 2011, Banca i-a oferit SRL „Diaconu-Lux” credit în sumă de 49700 USD, cu termenul final de rambursare 21 ianuarie 2013.

Menționează că întru asigurarea rambursării creditului și a plăților aferente conform contractului de ipotecă nr.H0013-c din 11 februarie 2011 a fost instituit gajul asupra bunului imobil-apartamentul nr.20 din str. Ștefan Cel Mare 16, or. Strășeni, care-i aparține cu drept de proprietate lui Cojuhari Igor și înregistrat în Registrul bunurilor imobile la Oficiul Cadastral Teritorial Strășeni, filiala ÎS „Cadastru” sub numărul cadastral 8001107.039.01.020, evaluat de către părți în sumă de 321562 lei.

Susține că având în vedere că SRL „Diaconu-Lux” în termenul trasat nu și-a executat obligațiunile contractuale, admițând derogări de la clauzele contractuale, a solicitat achitarea restanțelor prin preavizul despre intenția de exercitare a dreptului de ipotecă, demers care a rămas fără soluționare,

Afirmă că, la situația 05 martie 2012 a fost acumulată datorie de 49998,97 USD, inclusiv: creditul în termen – 45558,00 USD, creditul restant - 4036 USD, dobânda neachitată - 384,35 USD, alte datorii aferente contractului - 20,62 USD.

Solicită transmiterea silită în posesia Băncii a apartamentului nr.20 din str. Ștefan Cel Mare 16, or. Strășeni, înregistrat în Registrul bunurilor imobile la OCT Strășeni, filiala ÎS „Cadastru” sub numărul cadastral 8001107.039.01.020, ipotecat în baza contractului de ipotecă nr.H0013-c din 11 februarie 2011, pentru vânzarea în

condițiile legii în scopul stingerii datoriei aferente contractului de credit nr. S 110013 din 11 februarie 2011, acordat SRL „Diaconu-Lux”, evacuarea persoanelor și bunurilor din apartamentul nominalizat și încasarea din contul lui Cojuhari Igor în beneficiul Băncii a cheltuielilor privind achitarea taxei de stat în sumă de 1607,81 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Strășeni din 20 august 2012 acțiunea a fost admisă, fiind transmis silit în posesia BC „Moldova-Agroindbank” SA apartamentul nr.20 din str. Ștefan Cel Mare 16, or. Strășeni, ipotecat în baza contractului de ipotecă nr. nr.H0013-c din 11 februarie 2011, pentru vânzarea în condițiile legii în scopul stingerii datoriei aferente contractului de credit nr. S 110013 din 11 februarie 2011 acordat SRL „Diaconu-Lux”, cu evacuarea tuturor persoanelor și bunurilor din apartamentul nominalizat, fără acordarea altui spațiu locativ și încasat din contul lui Cojuhari Igor în beneficiul BC „Moldova-Agroindbank” SA taxa de stat în mărime de 1607,81 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2013 a fost respins apelul declarat de către Cojuhari Igor și Cojuhari Olesea și menținută hotărârea primei instanțe.

În susținerea concluziilor sale instanțele cu referire la prevederile art. 483 alin.(2) lit. f) Cod civil și art. 61 a Legii cu privire la gaj nr. 449-XV din 30 iulie 2001, au constatat că debitorul SRL „Diaconu-Lux” nu și-a executat obligațiunile asumate și nu a respectat prevederile contractului de credit nr. S 110013 din 11 februarie 2011, iar Cojuhari Igor, prin încheierea contractului de ipotecă nr.H0013-c din 11 februarie 2011 și-a asumat riscul neîndeplinirii obligațiunilor de către debitor.

La 19 iulie 2013 Cojuhari Igor și Cojuhari Olesea au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului invocă dezacordul cu hotărârile judecătorești emise pe marginea pricinii în cauză, considerându-le neîntemeiate și emise în contradicție cu prevederile art. 130CPC.

Menționează că motivarea hotărârii constituie una dintre cele mai esențiale garanții împotriva arbitrajului judecătorec, a calității actului de justiție. Hotărârea judecătorească trebuie să conțină un răspuns clar la întrebarea cui îi aparține dreptul și cine este executantul obligației, care este conținutul lor concret, pe când instanțele inferioare la înfăptuirea actului justiției nu s-au conformat acestor cerințe, fapt ce implică la caz ilegalitatea exercitării dreptului de ipotecă a creditorului ipotecar, cât și scopul eschivării de la obligațiile asumate de către debitorul SRL „Diaconu-Lux” la încheierea contractului de credit.

Insistă că la caz a avut loc o violare a art. 6 CEDO, potrivit căruia orice hotărâre judecătorească trebuie să fie motivată, astfel încât justițiabilul să poată observa care argumente au fost acceptate și care au fost respinse, precum și motivele respingerii acestora.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la

alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Cojuhari Igor și Cojuhari Olesea nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurrentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Cojuhari Igor și Cojuhari Olesea asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Cojuhari Igor și Cojuhari Olesea ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Cojuhari Igor și Cojuhari Olesea se consideră inadmisibil.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Nicolae Clima

Tamara Chișca-Doneva